दाशार्ह *m.* Fürst der Daçârha; *Bein. Kṛshṇa's.*

दाशिवंस् = दाश्वंस्.

दाशुरि die Götter ehrend, fromm.

दाशेरक *m.* Fischer; *Pl. Volksname.*

दाश्वंस् die Götter ehrend, fromm; huldvoll, gnädig; gewährend (*Acc. o.* —°).

दास्, दासति *mit* अभि anfeinden, befehden.

1. दास *m.* Feind, *bes.* böser Dämon, Nicht-Arier, Barbar, Sklave. *f.* दासी Sklavin, Magd. दास्याः पुत्र *m.* Sklavensohn, °पुत्री *o.* दुहितर् *f.* Sklaventochter (*als Schimpfwort*).

2. दास, *f.* ई feindselig, dämonisch; *m. u. f. auch* = *vor.*

दासजन *m.* Sklave, Diener(schaft).

दासता *f.*, °त्व *n.* Sklaverei, Abhängigkeit.

दासदासी *f.* die Sklavin eines Sklaven.

दासभाव *m.* Sklaverei.

दासवत् *Adv.* wie ein Sklave.

दासीत्व *n.* der Zustand einer Sklavin.

दासीभाव *m. dass.*

दाशेरक *m.* junges Kamel, *f.* ई; *Pl. Volksname.*

दास्य *n.* Sklaverei, Dienst.

दास्वन्त् gabenreich, spendend.

दाह *m.* das Brennen, Verbrennen (*trans. u. intrans.*), Glühen, Glut, Hitze.

दाहक, *f.* °हिका verbrennend.

दाहज्वर *m.* hitziges Fieber.

दाहन *n.* das Verbrennenlassen.

दाहात्मक von brennbarer Natur, leicht Feuer fangend.

दाहिन् verbrennend, brennend, heifs.

दाह्क *dass.*; *m.* Feuersbrunst.

दाह्य zu verbrennen.

दिक् (—°) = 2. दिश्.

दिक्करिन् *m.* Zonenelefant (*mythisch*).

दिक्कुञ्जर *m. dass.*

दिक्चक्र *n.* Horizont, Gesichtskreis.

दिक्चक्रवाल *m. dass.*

दिक्छब्द *m.* Richtungswort (*g.*).

दिक्पति *m.* Zonenherrscher.

दिक्पथ *m.* = दिक्चक्र.

दिक्पाल *u.* दिग्गधिप *m.* = दिक्पति.

दिगन्त *m.* Ende des Gesichtskreises *o.* der Welt.

दिगन्तर *n.* eine andere Zone, die Fremde.

दिगम्बर die Himmelsgegenden, *d. h.* die Luft zum Kleide habend, nackt; *m.* ein (nackt gehender) Bettelmönch; *f.* ई *Bein. der Durgâ.*

दिग्गज *m.* = दिक्करिन्.

दिग्जय *m.* Himmelsgegenden-, *d. i.* Welteroberung.

दिग्दाह *m.* Horizontglühen.

दिग्देवता *f.* Gottheit einer Himmelsgegend.

दिग्देश *m.* Ferne; Ort, Gegend.

दिग्ध (*s.* दिह्) *m.* vergifteter Pfeil.

दिग्भाग *m.* Himmelsrichtung.

दिग्वसन *u.* दिग्वासस् = दिगम्बर.

दिग्विजय *m.* = दिग्जय.

दिग्विभाग *m.* Himmelsrichtung.

दिङ्नाग *m.* = दिक्करिन्.

दिङ्नाथ *m.* = दिक्पति.

दिङ्मण्डल *n.* Horizont.

दिङ्मात्र *n.* ein blofser Hinweis.

दिङ्मुख *n.* Himmelsgegend, Ort.

1. दिति *f.* Verteilung, Spende.

2. दिति *f. N. einer Gottheit* (*vgl. Aditi*).

दितिज *m.* Sohn der Diti, ein Daitja.

दित्यवाह् (*n.* °वाट्), *f.* दित्यौही Stier, Kuh von 2 Jahren.

दित्सा *f.* der Wunsch zu geben.

दित्सु geben wollend (*auch zur Ehe*), gewähren *o.* veranstalten wollend (*Acc.*).

दिदित्सु geben wollend (*Acc.*).

दिदीहि *s.* दीदि.

दिदृक्षा *f.* der Wunsch zu sehen.

दिदृक्षु sehen *o.* prüfen wollend (*Acc.*).

दिदृक्षेण्य *u.* दिदृक्षेय sehenswert, ansehnlich.

दिद्यु *m.* Geschoss.

दिद्युत् blitzend; *f.* Geschoss, Blitz, Flamme, Indra's Donnerkeil.

दिधक्षा *f.* der Wunsch zu brennen *o.* zu verbrennen.

दिधक्षु verbrennen *o.* vernichten wollend.

दिधिषति *s.* 1. धा.

दिधिषु erlangen wollend, erstrebend. *m.* Freier, Gatte. *f.* (*auch* °षू) eine zum zweiten Mal verheiratete Frau.